

Amennyiben a külföldi bíróság részben felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki, a bíróság ennek érvényét úgy ismeri el, mintha a végrehajtandó szabadságvesztésből a terheltet feltételes szabadságra bocsátották volna. Ebben az esetben, ha a feltételes szabadság Btk. 39. § (1) bekezdése alapján számított tartama meghaladja a külföldi ítéletben meghatározott felfüggesztés tartamot, a feltételes szabadság tartama a felfüggesztés tartamával egyezik meg [Btk. 38. § (2) bek., 39. § (1) bek.; 1996. évi XXXVIII. tv. (Nbjt.) 48. § (6) bek.].

[1] A törvényszék a 2015. június 2. napján kelt végzésével a Francia Köztársaság N.-i Törvényszéke 2013. október 11. napján kelt és 2013. október 31. napján jogerőre emelkedett büntetőítéletének érvényét a terhelt vonatkozásában 2 rb. szexuális erőszak büntette [Btk. 197. § (1) bek. a) pont], valamint magánlaksértés vétsége [Btk. 221. § (1) bek.] miatt – halmazati büntetésül – kiszabott 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésként ismerte el. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról és tartamáról, megállapította, hogy a terheltet 2014. év július hó 31. napján feltételes szabadságra bocsátották, beszámította a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt.

[2] A törvényszéknek a külföldi ítélet érvényét elismerő végzése ellen az ügyész élt fellebbezéssel a végzésének oly módon történő megváltoztatása érdekében, hogy a magyar bíróság a külföldi ítélet érvényét úgy ismerje el, hogy a feltételes szabadságra bocsátás időpontjának meghatározásakor térjen el a Btk. 38. § (2) bekezdésében, valamint a Btk. 39. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésektől.

[3] A terhelt és védője a végzéssel szemben jogorvoslatot nem jelentett be.

[4] A fellebbviteli főügyészség a vádhatósági fellebbezést fenntartotta.

[5] Az ügyészi fellebbezés alapos.

[6] A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban Nbjt.) rendelkezéseinek a megfelelően, törvényesen fogadta el a 2 rb. szexuális erőszak büntette és a magánlaksértés vétsége miatt – halmazati büntetésül – kiszabott, 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést. Helyesen járt el a törvényszék, amikor az alkalmazandó büntetés megállapításakor hatályban lévő új, enyhébb büntető törvényt alkalmazta. Hasonlóképpen törvényes a magyar bíróság által megállapított büntetés tartama, mivel az nem lehet hosszabb a külföldi bíróság által kiszabott szankció tartamánál. Szintén a jogszabályoknak megfelelően rendelkezett a bíróság a járulékos kérdésekről is.

[7] Az ítélőtábla azonban – az ügyészi fellebbezésben foglaltakat osztva – nem értett egyet a

feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó megállapításokkal.

[8] Az Nbjt. 48. §-ának (6) bekezdése szerint, ha a külföldi bíróság olyan szabadságvesztést szabott ki, amely tartamának meghatározott részét rendelte végrehajtani, és a fennmaradó rész végrehajtását az ítélező külföldi bíróság felfüggesztette, a bíróság az ilyen szabadságvesztést úgy ismeri el, mintha a végrehajtandó szabadságvesztésből a terheltet feltételes szabadságra bocsátották volna. Ebben az esetben a feltételes szabadságra bocsátás időpontjának meghatározásakor a Btk. 38. § (2) bekezdésétől, valamint – ha a feltételes szabadságnak a Btk. 39. § (1) bekezdés szerinti tartama meghaladná a külföldi bíróság ítéletében meghatározott felfüggesztés tartamát – a Btk. 39. § (1) bekezdésétől el lehet tekinteni. Ebben az esetben a feltételes szabadság tartama megegyezik a külföldi bíróság ítéletében megállapított felfüggesztés tartamával, a büntetést pedig a feltételes szabadság így megállapított utolsó napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

[9] A törvényszék a végzésének meghozatala során helyesen ismerte fel, hogy a külföldi bíróságnak a hatályos magyar törvénnyel össze nem egyeztethető, a végrehajtásában részben felfüggesztett szabadságvesztés büntetés tartama vonatkozásában a Btk. feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezéseit kell alkalmazni.

[10] A bíróság a határozatának rendelkező részében ugyanakkor egymással ellentétes megállapításokat tett, amikor a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontját alkalmazva rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, majd megállapította, hogy a terheltet a jogerős szabadságvesztés büntetéséből 2014. év július hó 31. napján feltételes szabadságra bocsátották. A törvényszéki végzés alapján a terheltnek a kiszabott 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kétharmad részének, azaz legkorábban 2 év 8 hónap kitöltését követő nappal nyílna meg a lehetősége arra, hogy feltételes szabadságra bocsássák. A terheltet azonban ezt megelőzően, összesen (az előzetes fogvatartásban töltött 5 hónap 15 nappal, valamint a büntetésében töltött 9 hónap 20 nappal) 1 év 3 hónap 5 nap letöltését követően, 2014. július 31. napján bocsátották feltételes szabadságra.

[11] Az ítélet tábla az ismertetett ellentmondás feloldása érdekében, az Nbjt. 48. § (6) bekezdés 2. mondatát alkalmazva eltért a Btk. 38. § (2) bekezdésében írtaktól, melynek megfelelően mellőzte a törvényszék végzésének rendelkező részében foglalt, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról szóló rendelkezést azzal, hogy megállapította a terhelt feltételes szabadságra bocsátásának tényleges időpontját.

[12] A törvényszéki határozat rendelkező részében rögzített feltételes szabadság tartamának a Btk. 39. § (1) bekezdésén alapuló megállapítása téves, azzal az ítélet tábla nem értett egyet.

[13] Az Nbjt. 48. § (6) bekezdés 2. mondatának helyes értelmezése, valamint az irányadó bírói

gyakorlat alapján, ha a Btk. 39. § (1) bekezdése szerint megállapított tartam meghaladná a külföldi bíróság ítéletében meghatározott felfüggesztés próbaidejét, úgy ez utóbbival azonos a feltételes szabadság tartama [Legfelsőbb Bíróság 1/2010. (II. 26.) BJE határozat II. pont, Legfelsőbb Bíróság Bt.I.546/2010/3.].

[14] Jelen esetben erről van szó, ugyanis a Btk. 39. § (1) bekezdésének alkalmazásával a terhelt vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás tartama a szabadságvesztés hátralevő részével, azaz 2 év és 8 hó 25 nappal lenne azonos, ugyanakkor a külföldi bíróság az ítéletében a börtönbüntetés részleges felfüggesztésére is lehetőséget látva annak tartamát 2 évben határozta meg.

[15] Látható tehát, hogy a Btk. szerinti tartam meghaladja az ítéletben meghatározott felfüggesztés tartamát, így az ítélőtábla a Btk. 39. § (1) bekezdésétől eltérve a külföldi bíróság ítéletében meghatározottal azonos tartamban – 2 évben – állapította meg a feltételes szabadság időtartamát azzal, hogy a büntetést annak – így megállapított – utolsó napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

[16] Az ítélőtábla rögzíti, hogy a törvényszék végzésének megváltoztatását, így a Btk. fent írt rendelkezéseitől való eltéréseket a Strasbourgban, 1983. március 23-án kelt, az elítélt személyek átszállításáról szóló egyezményt kihirdető 1994. évi XX. törvény 11. Cikk 1. pont d) alpontja is megalapozza, mely szerint az ítélet átalakításkor az illetékes hatóság nem súlyosbíthatja az elítélt büntetőjogi helyzetét.

[17] Az elsőfokú bíróság végzése egyébként megfelel a törvénynek.

[18] Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a határozatot a Be. 555. § (2) bekezdés h) pontja szerinti tanácsülésen, a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

(Debreceni Ítélőtábla Beüf. II. 449/2015.)